

UZASADNIENIE WYROKU

do wyroku z dnia 24 kwietnia 2017 roku

Dnia 24 maja 2017 roku

C. G. został oskarżony o to, że w dniu 4 października 2014 r. w W. za pośrednictwem aukcji na portalu (...) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził K. R. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 2100 zł, poprzez wprowadzenie w błąd co do zamiaru wywiązania się z umowy sprzedaży złotego łańcuszka – nr aukcji (...), tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kodeksu karnego.

Na podstawie zgromadzonego i ujawnionego w toku rozprawy głównego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 września 2014 roku C. G. wystawił na portalu (...) na aukcji numer (...) złoty łańcuszek. W dniu 3 października 2014 roku K. R. (2), posługującą się nazwą (...), kupiła od C. G., posługującego się nazwą (...), za pośrednictwem ww. aukcji łańcuszek za cenę 2100,00 zł. Dokonując zakupu K. R. (2) wybrała opcję dostawy kurierem, której cena wynosiła 30 zł.

(dowody: dokumentacja z portalu (...) k. 97-99, zeznania świadka K. R. (2) k. 72-73, k. 31-32, korespondencja e-mail k.74-80).

Po wylicytowaniu łańcuszka K. R. (2) skontaktowała się z C. G. za pośrednictwem poczty e-mail w celu potwierdzenia zakupu i udzielenia informacji odnośnie przesyłki łańcuszka do jej miejsca zamieszkania w Norwegii. C. G. zapewnił K. R. (2), że łańcuszek zostanie jej wysłany za granicę i że przesyłka łańcuszka będzie darmowa.

(dowody: zeznania świadka K. R. (2) k. 72-73, k. 31-32).

Wobec tego w dniu 5 października 2016 roku K. R. (2) wykonała przelew. W dniu 6 października 2014 roku na rachunek bankowy numer (...) należący do C. G. wpłynęła kwota 2100,00 zł od K. R. (2) tytułem „P. łańcuszek białe-zółte zł oto (...)”. C. G. potwierdził otrzymanie przelewu i obiecał K. R. (2) zamówić kuriera na dzień 7 października 2016 roku.

(dowody: dokumentacja z banku k. 42-57, zeznania świadka K. R. (2) k. 72-73, k. 31-32, korespondencja e-mail k.74-80v).

Pomimo zapewnień C. G. do K. R. (2) nie dotarła żadna przesyłka, dlatego próbowała się skontaktować z C. G. za pośrednictwem telefonu i poczty e-mail.

(dowody: zeznania świadka K. R. (2) k. 72-73, k. 31-32).

Dopiero w dniu 18 października 2014 roku udało się K. R. (2) skontaktować z C. G., który poinformował ją, że obecnie przebywa w szpitalu. C. G. w rozmowie zażądał od K. R. (2) przelania dodatkowych 30 zł tytułem opłaty za wysyłkę. W dniu 18 października 2014 roku K. R. (2) wykonała stosowny przelew na konto C. G..

(dowody: zeznania świadka K. R. (2) k. 72-73, k. 31-32).

W dniu 20 października 2014 roku za pośrednictwem wiadomości SMS K. R. (2) poprosiła C. G., by dodatkowo ubezpieczył przesyłkę. Na swoją wiadomość nie otrzymała żadnej odpowiedzi. Po kolejnych trzech dniach K. R. (2) zadzwoniła do C. G., który oświadczył, że przesyłkę wysłał, ale nie ma przy sobie numeru przesyłki.

(dowody: zeznania świadka K. R. (2) k. 72-73, k. 31-32).

Wobec nieotrzymania przesyłki K. R. (2) w dniu 21 października 2014 roku wysłała C. G. przedsądowe wezwanie do wydania przedmiotu. Ponadto K. R. (2) skorzystała z opcji wejścia w spór ze sprzedającym na portalu (...).

(dowody: zeznania świadka K. R. (2) k. 72-73, k. 31-32).

W dniu 4 listopada 2014 roku konto C. G. na portalu (...) zostało zablokowane na skutek zgłoszenia K. R. (2), a K. R. (2) została objęta programem ochrony kupujących portalu (...).

(dowody: zeznania świadka K. R. (2) k. 72-73, korespondencja e-mail k. 77-78)

W dniu 3 grudnia 2014 roku K. R. (2) złożyła zawiadomienie o możliwości popełnienia przez C. G. przestępstwa. Po wszczęciu postępowania przygotowawczego administracja portalu (...) zwróciła K. R. (2) 2100 zł w ramach programu ochrony kupujących.

(dowody: zeznania świadka K. R. (2) k. 72-73, k. 31-32).

W przeciągu miesiąca od zakupu łańcuszka przez K. R. (2) C. G. sprzedał łańcuszek na złom.

(dowody: wyjaśnienia C. G. k. 309).

C. G. jest rozwiedziony, bezdzietny, jest rencistą, utrzymuje się z zapomogi (...) w wysokości 604 zł przyznanej do czerwca 2018 roku, posiada wykształcenie średnie, zawód wyuczony organizacja i technika handlu, leczony na (...) jako dziecko, nieleczony w PZP i (...), niekarany (protokół rozprawy k. 288, dane o karalności k. 172, 218, 252, 286).

Przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego w dniu 1 marca 2016 roku C. G. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśniał, że był w posiadaniu złotego łańcuszka, który kilka lat wcześniej nabył od znajomego. Wystawił go na portalu (...), skontaktowała się z nim K. R. (2), z którą ustalił cenę łańcuszka z kosztem wysyłki na 2130 zł. K. R. (2) wpłaciła pieniądze na jego konto i poprosiła o przesłanie łańcuszka przesyłką kurierską, jednak w regulaminie firmy kurierskiej był zapis, że nie przewożą złota. Wobec tego K. R. (2) zaproponowała wysłanie łańcuszka za pośrednictwem (...) i ubezpieczenie przesyłki na 10000 zł. To nie spodobało się C. G., bał się, że K. R. (2) może żądać od niego takiej kwoty, więc poprosił, aby przesyłkę odebrał ktoś w kraju. Nie mówił, że wysłał łańcuszek. Nie zwrócił jej pieniędzy, gdyż zapłacił komorne. Czuł się zobowiązany oddać jej pieniądze, jednak ich nie posiadał, przypuszczał, że w kwietniu zacznie zwracać pieniądze K. R. (2) w ratach (k. 227-228).

W toku postępowania sądowego C. G. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśniał, iż wystawił łańcuszek na (...) przed operacją w 2015 roku. Znajdował się wówczas w trudnej sytuacji finansowej, nie było go stać na utrzymanie domeny internetowej, zmuszony był sprzedać telefon, aby mieć pieniądze na jedzenie. K. R. (2) kupiła od niego łańcuszek na aukcji typu „kup teraz” za 2100 zł lub 2150 zł. Po wpływieniu pieniędzy od K. R. (2) poprosił ją o dopłatę 30 zł, gdyż miał przesłać łańcuszek do Norwegii. Nie przesłał K. R. (2) łańcuszka, ponieważ ta wskazała firmę kurierską, która nie przesyłała złota. Ponadto chciała ubezpieczyć przesyłkę z łańcuszkiem na 10 000 zł, co wzbudziło obawy oskarżonego, gdyż kwota ta pięciokrotnie przewyższała wartość łańcuszka. Wobec tego oskarżony poprosił K. R. (2), aby łańcuszek został odebrany osobiście przez kogoś w W., na co K. R. (2) zgodziła się, ponieważ ktoś z jej rodziny często jest w W.. Osoba z Polski nigdy nie skontaktowała się z C. G.. Nigdy nie oświadczył K. R. (2), że łańcuszek wysłał. W ciągu 9-10 dni od sprzedaży oskarżony otrzymał od K. R. (2) wezwanie do zapłaty i zablokowano mu konto na (...). Pieniądze otrzymane od K. R. (2) przeznaczył na zapłatę komornego. W następnym miesiącu sprzedał łańcuszek na złom, a uzyskane pieniądze ponownie przeznaczył na zapłatę za mieszkanie. C. G. zmuszony był sprzedać łańcuszek na złom, gdyż zablokowano mu konto na (...) i nie mógł uzyskać pieniędzy ze sprzedaży wystawianych przez siebie przedmiotów (k.288v, 309-309v).

Sąd zważył, co następuje:

Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego C. G. w ograniczonym zakresie, a mianowicie jedynie w części, w której oskarżony w przeciągu miesiąca od dnia zawarcia transakcji z K. R. (2) sprzedał łańcuszek na złom. Nie

istnieją podstawy, aby uznać ww. wyjaśnienia za niewiarygodne, w szczególności wobec braku dowodów przeciwnych. Natomiast wyjaśnieniom oskarżonego w pozostałej części, w której oskarżony opisywał przebieg transakcji oraz kontaktów z K. R. (2) Sąd nie dał wiary, ponieważ nie znalazły one potwierdzenia ani w zeznaniach K. R. (2), ani w ujawnionej korespondencji e-mail między C. G. i K. R. (2) oraz dokumentacji bankowej dotyczącej rachunku bankowego należącego do C. G.. W szczególności wskazać należy, że K. R. (2) nie wskazywała firmy kurierskiej, za pośrednictwem której oskarżony miał przesłać jej łańcuszek. Twierdzenia oskarżonego w tym zakresie nie tylko nie znajdują potwierdzenia w zeznaniach K. R. (2) ani ujawnionych dokumentach, ale są również sprzeczne z logiką i doświadczeniem życiowym, gdyż typową sytuacją jest, że sprzedający wskazuje możliwe sposoby doręczenia przesyłki (odbiór osobisty, przesyłka pocztowa, przesyłka kurierska, odbiór w paczkomacie), spośród których może wybierać kupujący, ale to sprzedający, a nie kupujący, wybiera konkretny podmiot, któremu zleci wykonanie usługi przewozu. Co więcej, Sąd nie mógł dać wiary również wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie, w którym twierdził on, że K. R. (2) zgodziła się na osobisty odbiór łańcuszka w W. przez członka jej rodziny, ponieważ K. R. (2) w swoich zeznaniach wskazała, że oskarżony nigdy nie proponował jej osobistego odbioru łańcuszka, a ponadto nie ma ona żadnej rodziny ani znajomych w W., wobec czego nie była zainteresowana takim sposobem doręczenia łańcuszka. Sąd odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego, iż K. R. (2) poprosiła o ubezpieczenie przesyłki na kwotę 10 000 zł, co wydało się oskarżonemu podejrzane i dlatego nie wysłał jej łańcuszka. W pierwszej kolejności zauważyć należy, że ani z zeznań świadka K. R. (2) ani ujawnionych dokumentów nie wynika, aby K. R. (2) rzeczywiście prosiła o wskazanie sumy ubezpieczenia jako 10 000 zł – ustalone zostało jedynie, że prosiła o ubezpieczenie przesyłki z uwagi na trudności z doręczaniem przesyłek w Norwegii. Co więcej, oskarżony twierdził, iż fakt ubezpieczenia przesyłki na 10 000 zł mogły spowodować, że K. R. (2) domagałaby się od niego takiej kwoty. Po pierwsze zauważyć należy, że oskarżony jest osobą posiadającą doświadczenie w wystawianiu aukcji na (...), gdyż jak sam wyjaśniał sprzedał na (...) ok. 600 przedmiotów, a zatem z zasad doświadczenia życiowego wynika, iż powinien rozumieć, jak działa ubezpieczenie przesyłki oraz że fakt wskazania danej kwoty sumy ubezpieczenia nie rodzi po stronie sprzedającego żadnych nowych zobowiązań, w szczególności biorąc pod uwagę, że K. R. (2) i C. G. wiązała cywilnoprawna umowa sprzedaży łańcuszka za cenę 2100 zł i tylko ta kwota mogłaby być podstawą ewentualnych roszczeń pokrzywdzonej. W dalszej kolejności Sąd uznał za niewiarygodne wyjaśnienia oskarżonego, jakoby jego konto na portalu (...) zostało zablokowane w ciągu 9-10 dni od momentu zakupu przez K. R. (2) łańcuszka, co zmusiło oskarżonego do sprzedaży rzeczono łańcuszka na złom, wobec faktu, iż według ujawnionych dokumentów – korespondencji e-mail K. R. (2) z administracją portalu (...) wynika, że konto C. G. zostało zablokowane w dniu 4 listopada 2014 roku, a zatem ponad miesiąc po zakupie łańcuszka, dopiero po wysłaniu przez administrację (...) ponagień do C. G. oraz nałożenia ograniczeń na jego konto z uwagi na naruszenie regulaminu portalu. Oskarżony miał zatem informację, że w jego sprawie podjęte zostały przez pokrzywdzoną działania, a mimo to nadal nie kontaktował się z nią i nie przesłał jej łańcuszka, co doprowadziło do zablokowania jego konta dopiero po miesiącu od dnia zawarcia umowy. Co więcej, K. R. (2) wskazała, że wysłała pismo z żądaniem wydania przedmiotu po 17 dniach od zawarcia umowy sprzedaży, a nie – jak twierdzi oskarżony – po 9-10 dniach. K. R. (2) czekała na przesyłkę od oskarżonego, wielokrotnie do niego dzwoniła i pisała wiadomości SMS oraz e-mail, jednak przesyłki z zakupionym przez siebie przedmiotem nigdy nie otrzymała. Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego za niewiarygodne również w zakresie, w jakim powoływał się on na swoją trudną sytuację materialną i okoliczność, że pieniądze uzyskane z dwukrotnej sprzedaży łańcuszka (najpierw K. R. (2), a następnie – na złom) przeznaczył w obu przypadkach na zapłatę czynszu. Wyjaśnienia te stoją w jawnej sprzeczności z zeznaniami świadka R. S., który wynajmował mieszkanie oskarżonemu w inkryminowanym okresie, zgodnie z którymi oskarżony nie płacił za mieszkanie przez piętnaście ostatnich miesięcy poprzedzających jego wyprowadzkę w listopadzie 2014 roku. Okoliczność tę dodatkowo potwierdza uzyskanie przez R. S. postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie z dnia 28 listopada 2014 roku sygn. akt VI Co 2794/14 o nadaniu klauzuli wykonalności aktowi notarialnemu (k. 321-322). Oceniając wyjaśnienia oskarżonego Sąd brał pod uwagę wyniki opinii sądowo-psychiatrycznej przeprowadzonej w toku postępowania przygotowawczego, według której nie rozpoznano u C. G. choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego, stan psychiczny oskarżonego nie zniósł ani nie ograniczył jego zdolności do rozpoznania znaczenia zarzucanego mu czynu ani pokierowania swoim postępowaniem w chwili zdarzenia, jak również uznano, że stan psychiczny oskarżonego pozwala na jego udział w czynnościach postępowania karnego oraz samodzielną i rozsądną obronę (k. 246-248). Sąd miał na względzie, przy ocenie wyjaśnień oskarżonego, iż ma on prawo bronić się poprzez podawanie faktów nieprawdziwych czy też poprzez zaprzeczenie, jednakże dało

to Sądowi uprawnienie do ewentualnej negatywnej oceny jego wyjaśnień. Takie stanowisko Sądu I instancji znajduje potwierdzenie w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 1976 roku wydanego w sprawie III KR 4/74 (OSNKW 1974/10/188), w którym czytamy: „fakt niemówienia prawdy przez oskarżonego nie może wprawdzie pogarszać jego sytuacji procesowej, oskarżony ma bowiem zastrzeżone prawo do obrony nawet w taki sposób, jednakże kłamliwe przedstawienie istotnego fragmentu zajścia powinno stanowić powód do szczególnie krytycznej oceny dowodu z wyjaśnień oskarżonego”. W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego stanowią jedynie przyjętą przez niego linię obrony. Pozostają w sprzeczności z innymi dowodami, które zdaniem Sądu nie budzą wątpliwości i zasługują na obdarzenie ich atrybutem wiarygodności, tj. zeznaniami świadków K. R. (2) i R. S., które znajdują dodatkowe wsparcie w dowodach z dokumentów.

Sąd uznał zeznania świadka K. R. (2), która kupiła od C. G. łańcuszek za kwotę 2100 zł, za wiarygodne w całości. W ocenie Sądu zeznania świadka są spójne, logiczne oraz korespondują i wzajemnie uzupełniają się z ujawnionymi dowodami z dokumentów. K. R. (2) szczegółowo i wyczerpująco opisała zdarzenia, które miały miejsce od momentu zakupu przez nią łańcuszka od C. G.. W szczególności świadek opisała zachowanie oskarżonego względem kupującej, który wysyłał jej zdawkowe e-maile, nie odbierał od niej telefonów i nie próbował się z nią w żaden sposób skontaktować, zmieniał zdanie odnośnie kosztów i formy przesyłki łańcuszka, pierwotnie informując pokrzywdzoną, że przesyłka będzie darmowa, a po upływie dwóch tygodni żądając od K. R. (2) przelania 30 zł za przesyłkę kurierską, ani nie próbował rozwiązać sporu między nim i K. R. (2) na portalu (...), pomimo otrzymywania pism w tej sprawie zarówno od pokrzywdzonej, jak i od portalu aukcyjnego. Co więcej, świadek wskazała, że C. G. nigdy nie proponował jej, że zwróci jej pieniądze za łańcuszek – nawet w ratach.

Sąd uznał za wiarygodne w całości zeznania świadka R. S. (k. 124, 323-324), który wynajmował mieszkanie oskarżonemu. Co prawda zeznania świadka nie były przydatne do ustalenia stanu faktycznego niniejszej sprawy, niemniej miały one wpływ na ocenę wyjaśnień oskarżonego, w szczególności okoliczności, jakoby oskarżony w inkryminowanym okresie pozostawał w bardzo ciężkiej sytuacji materialnej, pieniądze ze sprzedaży łańcuszka K. R. (2) przeznaczył na zapłatę czynszu, a następnie jego sytuacja materialna zmusiła go do ponownej sprzedaży łańcuszka na złom i przeznaczenia uzyskanych pieniędzy ponownie na czynsz. Tymczasem z zeznań świadka R. S. wynika, iż oskarżony nie uiszczał czynszu przez 15 miesięcy, w sumie jego dług wobec świadka w związku z umową najmu wyniósł 22 800 złotych, co dodatkowo potwierdziło uzyskanie przez świadka postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie z dnia 28 listopada 2014 roku sygn. akt VI Co 2794/14 o nadaniu klauzuli wykonalności aktowi notarialnemu (k. 321-322), co dodatkowo wpłynęło negatywnie na ocenę wyjaśnień oskarżonego.

Sąd uznał za wiarygodną opinię sądowo-psychiatryczną (k. 246-248). Zgodnie z wnioskami opinii w okresie popełnienia przestępstwa stan psychiczny oskarżonego C. G. nie znosił ani nie ograniczał jego zdolności do rozpoznania znaczenia zarzucanego mu czynu ani do pokierowania swoim postępowaniem. Również stan zdrowia psychicznego badanego pozwalał na jego udział w czynnościach procesowych oraz samodzielny i rozsądny obronę, a jego poczytalność nie budziła wątpliwości opiniujących. Opinia ta jest rzetelna, jasna, pełna, wewnętrznie niesprzeczna, została sporządzona przez osoby posiadające wiadomości specjalne niezbędne do wystawienia opinii. Wobec powyższego Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania jej mocy dowodowej.

Sąd w pełni dał wiarę dowodom ze wszystkich ujawnionych na rozprawie dokumentów na podstawie art. 394 § 1 i § 2 k.p.k., albowiem dokumenty powyższe sporządzone zostały rzetelnie, prawidłowo pod względem formalnym i zgodnie z obowiązującymi przepisami. Ich autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron ani nie stoi w sprzeczności z żadnym innym dowodem, również Sąd dokonując ich kontroli od strony formalnej i zawartości merytorycznej nie dopatrył się uchybień ani śladów wskazujących na ich fałszowanie przez podrabianie lub przerabianie, a tym samym nie budziły one wątpliwości i brak jest podstaw, aby kwestionować ich wartość dowodową.

Przechodząc do oceny prawnej ustalonych faktów, Sąd uznał oskarżonego C. G. za winnego tego, że w dniu 4 października 2014 r. w W. za pośrednictwem aukcji nr (...) na portalu (...) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził K. R. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 2100 zł, poprzez

wprowadzenie w błąd co do zamiaru wywiązania się z umowy sprzedaży złotego łańcuszka, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kodeksu karnego.

Przestępstwo oszustwa określone w art. 286 § 1 k.k. jest przestępstwem umyślnym, zaliczanym do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych. Charakterystyczny dla strony podmiotowej tego przestępstwa zamiar bezpośredni powinien obejmować zarówno cel działania sprawcy, jak i sam sposób działania zmierzającego do zrealizowania tego celu. Przypisanie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. wiąże się z wykazaniem, że sprawca obejmował swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim kierunkowym wprowadzenie w błąd innej osoby oraz to, że doprowadza ją w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (postanowienie Sądu Najwyższego z 04.01.2011 r., III KK 181/10, OSNKW 2011/3/27). Istniejące w przedmiotowej sprawie okoliczności potwierdzają, iż oskarżony C. G. działał z zamiarem niewywiązania się z zawartej z pokrzywdzoną K. R. (2) umowy, a jego celem było doprowadzenie K. R. (2) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wprowadzenie w błąd co do zamiaru wywiązania się z umowy. O powyższym świadczy postawa oskarżonego po otrzymaniu przelewu kwoty 2100 złotych od pokrzywdzonej, przejawiająca się w mnożeniu problemów związanych z przesłaniem złotego łańcuszka i ubezpieczeniem przesyłki oraz w zwodzeniu pokrzywdzonej co do okoliczności nadania przesyłki na wskazany przez nią adres, jak również okoliczność, iż oskarżony – chociaż zdawał sobie sprawę, iż łańcuszek został zakupiony przez pokrzywdzoną i po wydaniu przez niego pieniędzy pochodzących od pokrzywdzonej – ponownie sprzedał łańcuszek, tym razem na złom.

W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, że zachowanie oskarżonego C. G. wypełniło zarówno przedmiotowe, jak i podmiotowe znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. W ocenie Sądu oskarżony celowo unikał kontaktu z pokrzywdzoną, nie wykazywał dobrej woli i nie podejmował starań celem wskazania rzeczywistych przyczyn, które uniemożliwiały mu wywiązanie się z zobowiązania, jak również nie zwrócił pokrzywdzonej wpłaconych przez nią na konto oskarżonego pieniędzy w kwocie 2100 zł. W świetle wskazań wiedzy oraz logicznego rozumowania bezsporne jest, iż zachowanie oskarżonego od początku było nakierowane na osiągnięcie korzyści majątkowej w postaci wyłudzenia kwoty 2100 zł stanowiącej cenę oferowanego przez niego do sprzedaży za pośrednictwem aukcji internetowej (...) złotego łańcuszka, poprzez doprowadzenie pokrzywdzonej do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, tj. dokonania przez nią wpłaty ww. kwoty, za pomocą wprowadzenia w błąd co do zamiaru wywiązania się z zobowiązania, tj. przesłania przedmiotowego łańcuszka na wskazany przez pokrzywdzoną adres.

W świetle dyrektyw wymienionych w art. 115 § 2 k.k. należało uznać, że stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu był wysoki. Sąd wziął pod uwagę, że oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim, bowiem z zeznań świadka K. R. (2) oraz zgromadzonej w sprawie dokumentacji, w tym przede wszystkim kopii korespondencji e-mail wynika, iż oskarżony nie miał zamiaru wysłać K. R. (2) zakupionego łańcuszka. Oskarżony mnożył problemy z wysyłką łańcuszka, pomimo wcześniejszych ustaleń dot. darmowej przesyłki przedmiotu zobowiązał ją do zapłaty za wysyłkę, a następnie przestał kontaktować się z pokrzywdzoną, zaś otrzymane od niej pieniądze przeznaczył na własne cele i ponownie sprzedał łańcuszek. Oskarżony naruszył dobro prawne, jakim jest własność. Dobro to stoi wysoko w hierarchii dóbr prawnie chronionych. Sąd wziął również pod uwagę okoliczności i sposób popełnienia czynu, a mianowicie fakt, iż oskarżony przez miesiąc zwodził pokrzywdzoną, twierdził, iż wysłał łańcuszek, ale nie posiada potwierdzenia nadania, nie kontaktował się z nią. Oskarżony jako osoba dorosła, dojrzała i w pełni poczytalna z pewnością zdawał sobie sprawę z charakteru popełnionego przez siebie czynu i miał możliwość pokierowania swoim postępowaniem, można więc było od niego wymagać zachowania zgodnego z prawem.

Przestępstwo, którego dopuścił się oskarżony, jest zagrożone karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do 8 lat. Wymierzając oskarżonemu karę Sąd miał na względzie dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 § 1 k.k. Orzekając wymiar kary Sąd zważył charakter popełnionego przestępstwa, , jak i jego dotychczasową postawę. Przy wymiarze kary Sąd kierował się również względami prewencji ogólnej i szczególnej, miał na uwadze, baczyl, aby dolegliwość kary nie przekraczała wagi czynu i stopnia zawinienia, a także aby orzeczona kara działała wychowawczo.

Mając na uwadze powyższe, Sąd na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę pozbawienia wolności w wymiarze 6 (sześciu) miesięcy, a więc w najniższym przewidzianym przez ww. przepis wymiarze. Orzekając wymiar

kary Sąd zważył zarówno okoliczności przemawiające na niekorzyść oskarżonego, tj. rodzaj naruszonego dobra, motywację i sposób zachowania oskarżonego oraz jego stosunek do popełnionego czynu, jak również okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonego, a mianowicie warunki i właściwości osobiste oskarżonego, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa. Sąd uznał ww. karę za adekwatną zarówno do stopnia winy jak i stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu, jak również za realizującą swoje zadania w zakresie zapobiegawczego i wychowawczego oddziaływania na osobę oskarżonego, ponadto za sprawiedliwe w odczuciu społecznym.

Zdaniem Sądu, jakkolwiek zachowanie oskarżonego zasługuje na odpowiednią reakcję penalną, zasadnym jest postawienie wobec niego pozytywnej prognozy kryminologicznej, co przemawia zarazem za skorzystaniem z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary. Zgodnie bowiem z art. 69 § 1 k.k. Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności nie przekraczającej roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Podkreślić w tym miejscu należy, że „aby możliwe było warunkowe zawieszenie wykonania kary sąd musi nabrać przekonania, że sprawca nie powróci do przestępstwa i wykonanie wymierzonej kary nie będzie konieczne dla wdrożenia go do przestrzegania porządku prawnego” (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 20 listopada 2003 r.; II AKA 391/03, Prok. i Pr. 2004/11 – 12/16). Oceniając dotychczasowy ustabilizowany tryb życia oskarżonego oraz jego sytuację osobistą, problemy zdrowotne i dotychczasową niekaralność Sąd doszedł do przekonania, że jakkolwiek czyn, którego się dopuścił, zasługuje na potępienie, miał on charakter incydentalny. Okoliczności te pozwalają przyjąć, iż pomimo niewykonywania kary pozbawienia wolności będzie on przestrzegał porządku prawnego. W ocenie Sądu okres 1 (jednego) roku próby pozwoli na weryfikację prawidłowości postawionej w stosunku do niego prognozy kryminologicznej i utrwalenia jego prawidłowej postawy, zaś zastosowanie tego dobrodziejstwa pozwoli na osiągnięcie zamierzonych celów kary.

Zawieszając wykonanie kary pozbawienia wolności sąd jest zobowiązany do nałożenia na oskarżonego w okresie próby jednego z obowiązków wymienionych w art. 72 § 1 k.k. Wobec powyższego Sąd nałożył na oskarżonego obowiązek przeproszenia pokrzywdzonej K. R. (2) listownie w terminie 1 (jednego) miesiąca od daty uprawomocnienia się wyroku. Sąd, nakładając na oskarżonego obowiązek przeproszenia pokrzywdzonej, miał na uwadze względy wychowawcze wobec oskarżonego oraz okoliczność, iż oskarżony dotychczas nie przeprosił pokrzywdzonej, zaś jej szkoda w postaci przelanych na konto oskarżonego 2100 złotych nie została skompensowana przez oskarżonego, lecz przez portal (...), który pośredniczył w zawarciu transakcji.

Na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze w zw. z § 17 ust. 2 pkt 3 w zw. z § 20 w zw. z § 4 ust 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. K. kwotę 504 złotych powiększoną o kwotę obowiązującej stawki podatku VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu na rzecz oskarżonego.

Mając na uwadze sytuację materialną oskarżonego C. G. i wysokość jego dochodów, Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów procesu, obciążając nimi Skarb Państwa.

Mając powyższe na względzie Sąd orzekł jak w wyroku.